

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy v právní věci žalobce **F. s. r. o.**, se sídlem S. 2911/20, P., zastoupeného daňovým poradcem, daňovou kanceláří TOMÁŠ GOLÁŇ, s. r. o., sídlem Jiráskova 1284, Vsetín, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem v Brně, Masarykova 427/31, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2015, č. j. 17221/15/5300-21443-708158, ve věci nároku na odpočet daně z přidané hodnoty,**

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou dne 3. 8. 2015 domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání

žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 6. 11. 2013, č. j. 1626862/13/3107-24801-800637, kterým byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období duben 2012 ve výši nadměrného odpočtu 483.437 Kč.

Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí a uvádí, že předmětem sporu je skutečnost, zda žalobce měl nebo mohl vědět o sestavení účelového řetězce. Žalobce trvá na tom, že o sestavení takového řetězce nevěděl ani vědět nemohl, neboť:

- stroj přijal, reálně jej používá pro svou ekonomickou činnost, když celou technologii sestavila společnost D., s.r.o. Ve věci dodavatelů společnosti D., s.r.o. pak tíží důkazní břemeno pouze tuto společnost a její pochybení nelze přičítat žalobci (žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 74/2009);
- neměl důvod zkoumat řetězec firem, který byl vytvořen před dodavatelem D., s.r.o., neboť tento subjekt stroj vyrobil a žalobci dodal a seřídil, a proto žalobce nemohl ani v nejmenším tušit, že ke společnosti D., s.r.o. byl sestaven řetězec dodavatelů. Pokud se někdo účastnil podvodu, tak to byla společnost D., s.r.o. a nikoli žalobce. Není zřejmé a žalovaný nevysvětlil, jakou výhodu přinesla žalobci účast na tomto řetězci, když daň na vstupu uhradil a naopak ji ještě neobdržel od státu zpět. I kdyby daň obdržel zpět od státu, byla by tato transakce pro žalobce daňově neutrální, neboť stejnou částku zaplatil společnosti D., s.r.o. Jejím nevyplacením je porušován princip neutrality. Žalobce neměl možnost ověřit si peněžní toky ze společnosti D., s.r.o. dále. Není tak možné na tomto stavět argumentaci, zda žalobce mohl vědět či věděl;
- jednalo se o unikátní stroje, které byly dodány za cenu obvyklou, proto ani z tohoto důvodu nemohl mít žalobce podezření, že by dodávka strojů mohla být zatížena podvodem. Žalobce podporuje své stanovisko i znaleckým posudkem zpracovaným na žádost žalovaného, z něhož vyplývá, že stroj je unikátní technologií soustruhů R5, na nichž byla provedena generální oprava, cena se významně neodchyluje od ceny, za kterou ji žalobce pořídil. Pokud hovořil o stroji jako o stroji novém, myslel tím tu skutečnost, že se jedná o zařízení, které na světě neexistuje;
- aby byla dobrá víra vyvrácena, musí existovat nápadné skutečnosti, které by žalobce měly upozornit, že přijatá plnění nejsou úplně v pořádku, nic takového se v předmětné věci nestalo. Skutečnosti, ze kterých žalovaný dovozuje, že žalobce věděl o podvodném jednání (že žalobce uvedl, že stroj byl vyroben v Číně, že společnost D., s.r.o. deklarovala nákup od B. S.) se žalobce dozvěděl až následně v daňovém řízení, kdy požadoval po svém dodavateli D., s.r.o. potvrzení, že stroj řádně koupil, před dodáním strojů o těchto skutečnostech nevěděl. S Ing. L. a společností D., s.r.o. žalobce spolupracuje již dlouhou dobu, neměl tedy nejmenší důvod mít pochybnosti vůči tomuto dodavateli. Žalobce si vyžádal jeho evidenci pro účely DPH a daňové přiznání k DPH za duben 2012 a výpis z účtu, ze kterého plynulo, že daň byla dodavatelem odvedena. Žalobci tak není zřejmé, z čeho měl usuzovat, že tato dodávka je zatížena podvodem. Žalovaný žalobci nesdělil, jaká měl ještě přijmout opatření, aby zjistil, že plnění u subdodavatelů jsou zatížena

podvodem na DPH, když tyto dodavatele (společnost O. S. a B. S.) neznal a nebyl s nimi v žádném kontaktu;

- pokud se týče rozporů mezi výpovědí pana F., který uzavíral kupní smlouvu, a výpovědí svědka Ing. L., tyto byly správcem daně nesprávně hodnoceny, když správce daně nepřihlédl k uplynutí množství času kdy nelze spravedlivě žádat, aby si svědci pamatovali do detailů veškeré podrobnosti;
- žalovaný klade žalobci k tíži skutečnost, že neprokázal, že se jednalo o zdouhavý proces, který probíhal u žalobce. Avšak sám správce daně se mohl přesvědčit, že dlouhodobý vývoj u žalobce pokračoval zejména po předání stroje;
- žalovaný jen obecně konstatuje, že dokládá existenci zjištěných objektivních skutečností svědčících o tom, že daňový subjekt vědět mohl a měl, že plnění je součástí podvodného jednání. Žalovaný však neuvádí, o které skutečnosti se jedná a z čeho usuzuje na to, že žalobce věděl nebo mohl vědět. Takové konstatování není podloženo konkrétními důkazy. Ve věci popření dobré víry tíží břemeno důkazní správce daně (tento svůj názor žalobce odůvodňuje odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora EU).

Dne 1. 6. 2015 podal žalobce doplnění žaloby, v němž uvedl, že toliko rozvíjí dosavadní žalobní body a předkládá nové důkazní prostředky, které neměl v době podání žaloby k dispozici. Žalobce v tomto doplnění uvedl, že v rámci výběrového řízení na dodání předmětných strojů byla ustanovena komise, ve které byl účasten jako jeden člen i zástupce poskytovatele, tedy Ministerstva průmyslu a obchodu. Pod dohledem tohoto zástupce byla vybrána jako dodavatel společnost D., s.r.o., byly schváleny smlouvy a rovněž byla pod jeho dohledem schválena projektová dokumentace k příslušným strojům a jejich cena. Žalobce tak nemohl mít žádné indicie, které by nasvědčovaly tomu, že ze strany dodavatel mohla být dodávka zatížena jakýmkoliv daňovým podvodem, což se v napadeném rozhodnutí snaží předeštíť žalovaný. Tato svá tvrzení žalobce opírá o vyjádření správce daně uvedená ve zprávě o daňové kontrole č. j. 1462937/15/3100-31473-800234 na straně 8, která se týká kontroly dotací, a *závěr této kontroly je, že výběrové řízení bylo objektivní, transparentní a nediskriminační a bylo provedeno v souladu s odst. 2 písm. d) článku II. hlavy I. podmínek ...postupovat při výběru dodavatelů...podle pravidel pro výběr dodavatelů.*

Žalovaný je přesvědčen o tom, že žaloba je nedůvodná a navrhuje její zamítnutí. Žalovaný dostatečně odůvodnil své rozhodnutí, na něž odkazuje, neboť v něm vyčerpávajícím způsobem podal zdůvodnění k jednotlivým námitkám žalobce, a to jak po stránce skutkové, tak i právní. V rámci doplnění odvolacího řízení byly odstraněny vady daňového řízení nalézacího provedeného správcem daně a zároveň byly zjištěny nové skutečnosti a důkazy, které vedly ke změně právního názoru žalovaného oproti názoru správce daně. Žalovaný nezpochybnil přijetí předmětného zdanitelného plnění, nýbrž definoval objektivní skutečnosti, ze kterých jednoznačně vyplývá, že žalobce vědět mohl a měl, že předmětné plnění je zasaženo podvodem. Tyto skutečnosti žalovaný definoval jednak v seznámení se zjištěnými skutečnostmi ze dne 29. 4. 2015 a dále je uvedl i v žalobou napadeném rozhodnutí. Tyto objektivní skutečnosti zařadil do 14 okruhů, tyto jasně a srozumitelně popsal. Žalovaný nemá pochybnosti o tom, že se v případě svařovacího automatu jednalo o ojedinělé zařízení a cena tohoto zařízení není skutečností, na základě níž by žalobci nebyl přiznán nárok na odpočet daně.

Skutečnost, že po vyhodnocení místních šetření bylo postaveno najisto, že základem předmětného zařízení jsou opotřebené stroje značky TOS, rozporuplná tvrzení žalobce i jeho dodavatele se staly základem objektivních skutečností, na jejichž základě žalovaný shledal, že žalobce vědět měl a mohl, že se stal součástí daňového podvodu. Na základě doplnění dokazování bylo jasně prokázáno, že předmětné zařízení bylo ekonomicky zcela nelogicky žalobci dodáno skrze řetězec společností. Jestliže byl svařovací automat vyvinut a vyroben podle požadavků společnosti D., s. r. o., tato společnost byla jeho výrobcem spolu s čínskými výrobci a výrobní proces pod kontrolou Ing. L., jediného jednatele a společníka společnosti D., s. r. o., pak nemá žádný ekonomický smysl, že předmětné zařízení bylo dodáno žalobci v řetězci několika společností. Veškeré zjištěné objektivní skutečnosti, naprosto bezprecedentně vyvrátily dobrou víru žalobce, že se svým jednáním neúčastnil daňového podvodu, a kterou byl povinen prokázat, v případě pochybností správce daně o tom, že se zdanitelné plnění uskutečnilo tak, jak bylo deklarováno. Tento názor žalovaný opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2012, č. j. 8 Afs 18/2011-219. Žalobce však existenci dobré víry v rámci odvolacího řízení nijak neprokázal, nenavrhl provést žádné důkazy, pouze obecně argumentuje o tom, že byl v dobré víře a o podvodu na dani nevěděl ani vědět nemohl. Žalobce tvrdil, že společností D., s. r. o., byly do jeho sídla dodány stroje, které byly následně v delším časovém úseku dodavatelem montovány, seřizovány, nastavovány a následně funkčně předvedeny. Tato tvrzení však žalobce nikterak neprokázal. Žalobce opakovaně uváděl, že zařízení bylo nové, vyrobené v České republice, dodané společností D., s. r. o., které jí bylo dodáno společností B. S., s. r. o. a u žalobce bylo vyvíjeno. Následně pak bylo vyvíjeno v Číně. Dále jsou ve zjevném rozporu prohlášení žalobce a svědků v rámci uskutečněných svědeckých výpovědích, na něž žalovaný odkazuje, stejně jako na písemnosti správce daně a žalovaného, kterými byly tyto skutečnosti vyhodnoceny. Tyto a další objektivní skutečnosti tak jednoznačně vyvracejí dobrou víru žalobce o tom, že nevěděl a vědět nemohl, že zdanitelné plnění je zasaženo daňovým podvodem. Jednání žalobce stejně jako dalších článků v řetězci je třeba hodnotit jako podvodné, pokud jeden z členů řetězce nesplnil své zákonné povinnosti a neodvedl DPH do státního rozpočtu a další článek pak odpočet daně čerpá ze státního rozpočtu. Jednání všech účastníků řetězce je tak třeba hodnotit jako podvodné a tedy protiprávní. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2012, č. j. 1 Afs 55/2012-37 žalovaný konstatuje, že není povinností správních orgánů prokazovat, jakým způsobem a kterým článkem v řetězci byl spáchán podvod na dani. Musí být však zjištěno, v jakých skutkových okolnostech podvod spočíval. Žalovaný má za to, že napadené rozhodnutí dostatečně odůvodnil, včetně uvedení takových okolností, které ho vedly k závěru o tom, že předmětné zdanitelné plnění je součástí podvodu a že žalobce o tom mohl a měl vědět.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvádí, že neměl žádnou možnost zjistit, že před jeho dodavatelem byl vytvořen účelově řetězec dodavatelů. Skutečnost, že byla dodavateli žalobce předmětná linka dodána společností B. S. se žalobce dozvěděl až po začátku daňové kontroly, kdy mu Ing. L., jednatel společnosti D., s.r.o., na základě požadavku žalobce na vysvětlení celé situace předal protokoly o jeho výpovědích u správce daně. Teprve v tomto okamžiku se o subjektu B. S. žalobce dozvěděl. Dále uvedl, že předmětná linka nebyla dodána za cenu, která by přesahovala cenu obvyklou, tedy u žalobce nemohlo vzniknout podezření ani z tohoto důvodu, tedy že se cena výrazně odchyluje od ceny běžné na trhu.

Nejednalo se o účelový nákup s cílem získat daňovou výhodu, ale o pořízení investice, která výrazným způsobem zvýšila produktivitu práce žalobce a přidanou hodnotu žalobcových výrobků. Žalobce žádným způsobem nezískal daňovou výhodu, nebyl účasten sestavení řetězce.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Krajský soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili (ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.)

Jak již uvedl žalobce, sporné mezi ním a žalovaným je, zda žalobce měl nebo mohl vědět o sestavení účelového řetězce až k dodavateli žalobce, když žalobce tvrdí, že o takovém řetězci nevěděl, ani vědět nemohl. To, že takový podvodný řetězec byl sestaven, žalobce nerozporuje.

Podvody na DPH se již mnohokrát zabýval Nejvyšší správní soud, přičemž se v této problematice opírá o judikaturu Soudního dvora týkající se zneužití práva či kolotočových podvodů na DPH. Ve svém rozsudku ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 Afs 55/2016-38, se zabýval právě prokazováním skutečnosti, zda při zjištěném podvodném jednání plátce daně věděl nebo mohl vědět o svém zapojení do obchodního řetězce zatíženého podvodným jednáním. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl, že judikatura Soudního dvora pod pojmem podvod na DPH označuje situace, v nichž jeden z účastníků řetězce neodvede státní pokladně vybranou daň a další si ji odečte, a to za účelem získání zvýhodnění, které je v rozporu s účelem šesté směrnice, neboť uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám. I když varianty podvodu na DPH mohou být rozmanité a spleťté, jeho podstatou je, že není odvedena určitá částka získaná jako DPH (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 9 Afs 83/2009 – 232, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 6 Afs 130/2014 – 60, publ. pod č. 3275/2015 Sb. NSS).

Ve věci *Optigen* bylo zdůrazněno, že nárok na odpočet daně nemůže být dotčen tím, že v řetězci dodávek je jiná předchozí nebo následná transakce zatížena skutečnostmi, o kterých plátce daně neví nebo nemůže vědět. Zavedení systému odpovědnosti bez zavinění by totiž překračovalo rámec toho, co je nezbytné pro ochranu plateb do veřejného rozpočtu (srov. rozsudky ze dne 11. 5. 2006 ve věci C-384/04, *Federation of Technological Industries a další*, jakož i ze dne 21. 2. 2008 ve věci C-271/06, *Netto Supermarkt*). Při posuzování subjektivní stránky je pak nutno hodnotit, zda daný podnikatelský subjekt přijal při výkonu své hospodářské činnosti přiměřená opatření, která od něj lze rozumně vyžadovat, aby zajistil, že jeho plnění není součástí podvodu (srov. rozsudek ze dne 11. 5. 2006 ve věci C-384/04, *Commissioners of Customs & Excise a Attorney General proti Federation of Technological Industries a další*, převzatý rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Afs 15/2014 – 59). Vzhledem k tomu, že odmítnutí nároku na odpočet je výjimkou ze základní zásady, kterou tento nárok představuje, je na daňovém orgánu, aby dostatečně právně prokázal objektivní okolnosti

umožňující učinit závěr, že osoba povinná k dani věděla nebo musela vědět, že plnění uplatňované k odůvodnění nároku na odpočet bylo součástí podvodu spáchaného dodavatelem či jiným subjektem operujícím v dodavatelském řetězci (věc *Mahagében*, bod 49).

Pokud je s přihlédnutím k objektivním skutečnostem prokázáno, že dodání je skutečně pro osobu povinnou k dani, která věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na dani z přidané hodnoty, je věcí vnitrostátního soudu odmítnout takové osobě povinné k dani přiznat nárok na odpočet. Tuto osobu je třeba považovat za účastníce se podvodu bez ohledu na to, zda má z prodeje zboží prospěch či nikoli (viz závěry věci *Kittel* přejaté rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 Afs 15/2008 – 100, ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 14/2010 – 195, publ. pod č. 2172/2011 Sb. NSS, či již zmiňovaný rozsudek č. j. 6 Afs 130/2014 – 60; a potvrzené např. usnesením Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. IV. ÚS 1885/10). Není povinností správních orgánů či dokonce správních soudů prokázat, jakým způsobem a konkrétně kterým z dodavatelů v řetězci byl spáchán podvod. V daňovém řízení musí být nicméně postaveno najisto, v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval. Správce daně přitom může vycházet z mnoha indicií, které mu jsou k dispozici (srov. již zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 15/2014 – 59 a č. j. 6 Afs 130/2014 – 60).

Z hlediska posouzení nároku na odpočet daně je rozhodné posouzení všech objektivních okolností vykázané transakce, včetně právní, obchodní a osobní vazby mezi zúčastněnými subjekty (blíže viz již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního č. j. 9 Afs 94/2009 – 156). Rovněž je třeba vzít v úvahu, zda předmětné obchodní transakce neprobíhaly za podmínek krajně neobvyklých či nelogických. Zejména zda docházelo k úhradám fakturovaných částek, zda byly všechny pohledávky řádným způsobem vymáhány, zda se nejednalo o neobvykle nízké ceny, zda nedošlo k absolutnímu selhání kontrolních mechanismů daňového subjektu či zda se daňový subjekt nechoval neobvykle pasivně při hledání obchodních partnerů (srov. již zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 15/2014 – 59 a č. j. 6 Afs 130/2014 – 60).

V nyní posuzované věci se jednalo o posouzení žalobcem vykázaného nadměrného odpočtu s předmětem plnění „Svařovací automat, typ stroje TC 840, výrobní číslo TC840 766 167“, základ daně 14.850.000 Kč, DPH 20% 2.970.000 Kč. Správce daně po provedené daňové kontrole vydal platební výměr s odůvodněním, že se v tomto případě jednalo o plnění fiktivní. S tímto závěrem se žalovaný neztotožnil, nařídil správci daně provést doplnění skutkového stavu a na základě tohoto doplnění dospěl k závěru, že předmětné zdanitelné plnění je součástí podvodného jednání, jehož cílem bylo dosažení neoprávněné daňové výhody a žalobce o této skutečnosti vzhledem k nestandardnímu průběhu obchodního případu a absenci takových důkazních prostředků, které by rozporuplná tvrzení žalobce prokázaly, věděl, či minimálně vědět mohl a měl. Skutečnosti prokazující, že zdanitelné plnění je součástí daňového podvodu, žalovaný vymezil v odst. 90 svého rozhodnutí.

Názor žalobce, že ve věci popření dobré víry tíží břemeno důkazní správce daně, je správný. Krajský soud má za to, že žalovaný této své povinnosti dostál.

Je pravdou, že žalovaný skutečnosti, na jejichž základě dospěl k závěru, že žalobce věděl nebo alespoň vědět mohl, že předmětné plnění je zasaženo podvodem, označil ve svém rozhodnutí značně nepřehledně, když tak učinil odkazem, konkrétně až v odst. 102 svého rozhodnutí. Žalovaný v tomto odst. uvedl, že z objektivních skutečností pod body 1. až 9. odst. 90 jednoznačně vyplývá, že žalobce věděl, nebo alespoň mohl vědět, že předmětné plnění je zasaženo podvodem, a že objektivní skutečnosti v bodech 10. až 14. dokreslují celkovou situaci projednávaného případu ve světle ostatních zjištěných objektivních okolností.

Takovéto nepřehledné a stručné odůvodnění není zcela vhodné, nicméně krajský soud má za to, že i přes jeho nedostatky lze z rozhodnutí zjistit, na základě jakých konkrétních skutečností dospěl žalovaný k výše uvedenému závěru.

Těmito skutečnostmi dle závěrů žalovaného jsou: 1. Na základě zadávací dokumentace žalobce a nabídky společnosti D., s.r.o., byla dne 25. 8. 2011 uzavřena kupní smlouva na dodávku svařovacího automatu. Již v této smlouvě je uvedeno, že spolu se zbožím bude dodána příručka s technickými výkresy, společnost D., s.r.o. je autorem této příručky a jiná osoba k ní nemá autorská či jiná práva. Z uvedeného vyplývá, že tato příručka v době uzavření kupní smlouvy zpracovaná. Oba subjekty pak v průběhu daňového řízení uváděly, že proces kompletace stroje byl zdlouhavý, docházelo k řešení řady technických problémů, změnám technické dokumentace, konzultacím apod. Žádné důkazy prokazující toto tvrzení nebyly doloženy. Ke dni zahájení daňové kontroly neměl žalobce příručku s technickými výkresy a výchozí revizi elektrického zařízení k dispozici, ačkoli měly být sosány současně se svařovacím automatem. 2. Oba subjekty v průběhu daňové kontroly tvrdily, že stroj byl pořízen v ČR. Na jedné straně žalobce uvedl, že výrobce nezná, na straně druhé se vyjádřil, že technologie sváření těmito automaty byla vyvinuta společností D., s.r.o. přímo u žalobce a na jeho náklady. V rámci doplnění odvolacího řízení oba subjekty tvrdily, že stroj byl vyroben v Číně. Ing. L. ve svědecké výpovědi uvedl, že společnost D., s.r.o. je autorem technických výkresů, technické dokumentace a autorem a výrobcem svařovacího automatu ve spolupráci s čínskými výrobci. Žádné doklady o tom, že svařovací automat byl vyroben v Číně, předloženy nebyly. Správce daně ověřil v evidenci výstupů z centrálního registru JSD, že žádné zúčastněné společnosti ani žalobci nebylo propuštěno do režimu volného oběhu žádné zboží. 3. Žalobce i D., s.r.o. tvrdili, že se jedná o nové zařízení. Správce daně místním šetřením ověřil, že jeho základem jsou opotřeбенé soustruhy R 5. Toto zjištění bylo potvrzeno znaleckým posudkem, dle kterého jde o upravené revolverové soustruhy R 5 starší výroby na kterých byla při přestavbě provedena generální oprava. Správce daně, resp. odvolací orgán má za to, že tato skutečnost musela být jednateli daňového subjektu Ing. F. známa, neboť je absolventem strojí fakulty VUT v Brně. 4. Žalobce tvrdil, že svařovací zdroje Fronius, které jím byly prokazatelně pořízeny v roce 2010, byly součástí dodávky od společnosti D., s.r.o. Následně pak uvedl, že svařovací zdroje byly připojeny až u něj po přivezení ostatního zařízení. Tato skutečnost rovněž vyplývá ze znaleckého posudku. 5. Žalobce uváděl, že software a řídicí jednotky byly vyvinuty společností D., s.r.o. speciálně pro žalobce a jsou jedinečné. Svědek Ing. L. uvedl, že řídicí jednotky a software byly vyvinuté čínskými výrobci. Ze znaleckého posudku však vyplývá, že se jedná o běžně používané ovládací systémy. 6. Žalobce nevěděl, od jakého data probíhal zdlouhavý proces kompletace a řešení technických problémů. Konzultace probíhaly v Praze, kde má Ing. L. kolegu z Taiwanu a v Číně. Ing. L. uvedl, že stroj vyvíjel v Číně již před

výběrovým řízením, následně vývoj zintenzivnil. Konzultace probíhaly v Číně, o žádném kolegovi z Taiwanu v Praze se nezmínil. Smlouva mezi žalobcem a společností D., s.r.o. na základě výběrového řízení byla uzavřena dne 25. 8. 2011. V kupní smlouvě uzavřené mezi společností D., s.r.o. a společností B. S. dne 1. 2. 2012 je v čl. I uvedeno, že na svařovacím automatu budou následně provedeny úpravy dle požadavků zákazníka. Dle Ing. L. však byly tyto úpravy prováděny v Číně již po výběrovém řízení dle požadavků daňového subjektu. 9. Dle žalobce probíhal zkušební provoz u něj. Podle Ing. L. byl svařovací automat odzkoušen v Číně a byl plně funkční. Ing. L. ale rovněž uvedl, že stroj byl částečně kompletován v provozovně D., s.r.o. v D.

Krajský soud na základě výše uvedeného konstatuje, že žalovaný v řízení jednoznačně prokázal nestandardní průběh obchodního jednání mezi žalobcem a společností D., s.r.o., přičemž krajský soud je shodného názoru, že v daňovém řízení absentují jakékoli důkazní prostředky, které by rozporuplná tvrzení žalobce prokázaly. Žalobce se svými tvrzeními snaží zjištění žalovaného bagatelizovat a skutkovou verzi průběhu uskutečněného obchodu neustále přizpůsobuje tomu, co se dozvídá o poznatcích správce daně. Stejně činí i v žalobě, kdy uvádí, že se skutečnosti, z nichž správce daně usuzuje na podvodné jednání (které sám správci daně v průběhu daňového řízení sdělil a jež se následně ukázaly jako nepravdivé, resp. byly správcem daně vyvráceny), dozvěděl až následně v daňovém řízení, kdy požádal společnost D., s.r.o. o potvrzení, že stroj řádně koupil, a že před dodáním strojů o těchto skutečnostech nevěděl.

Za zásadní zjištění, která dle krajského soudu svědčí o tom, že žalobce věděl nebo mohl vědět o tom, že předmětný obchod je součástí podvodu, považuje krajský soud zejména to, že jednatel žalobce Ing. F. při ústním jednání dne 21. 8. 2014 výslovně uvedl, že byl v Číně přítomen při konzultaci při vývoji stroje, přisvědčil tomu, že stroj byl vyroben v Číně. Jak zjistil žalovaný, v evidenci výstupů z centrálního registru JSD žádné zúčastněné společnosti ani daňovému subjektu nebylo propuštěno do režimu volného oběhu žádné zboží. Žádné doklady o tom, že svařovací automat byl vyroben v Číně, v daňovém řízení předloženy nebyly. Původ stroje je tak nejasný, nebyl uspokojivě zjištěn, tvrzení žalobce o tom, že vlastně nevěděl, kde byl stroj vyroben, že jen uvedl skutečnosti, které mu sdělil jednatel společnosti D., s.r.o., Ing. L., jsou v přímém rozporu s jeho vyjádřením při ústním jednání, že byl přítomen v Číně při konzultacích při vývoji stroje. Dále je nutno zdůraznit, že žalobce tvrdil, že mu byl společností D., s.r.o. dodán kompletní svařovací automat včetně řídicích jednotek Fronius. Správce daně však dotazem u jejich výrobce zjistil, že tyto svařovací zdroje byly žalobci dodány již v roce 2010, což bylo doloženo odpovídajícími daňovými doklady, kdy došlo k jejich zaúčtování. Tato zjištění žalobce v žalobě nijak nezpochybňuje, nevyjadřuje se k nim.

S ohledem na další výše uvedené zjištěné skutečnosti, rozpory ve výpovědích jednatelů žalobce a společnosti D., s. r. o., ohledně přepravy stroje, kompletace stroje, které žalobce vysvětluje toliko během času, a opět nepředkládá žádné důkazy pro svá tvrzení, a samotné chování žalobce, kdy s ohledem na specifčnost a nákladnost obchodu se žalobce choval velmi laxně a pasivně (opakovaně na zcela legitimní dotazy správce daně ohledně původu a dovozu stroje odpovídal, že jej to nezajímá – viz např. protokol z ústního jednání ze dne 21. 8. 2014, str. 3, str. 4), považuje krajský soud za prokázané, že žalobce při obchodní transakci, jejímž

předmětem byl svařovací automat, nebyl a ani nemohl být v dobré víře, že předmětné zdanitelné plnění probíhá řádně. Krajský soud v této situaci neshledal žádná opatření žalobce, kterými by se snažil zajistit, že předmětné plnění není součástí podvodu. Při nestandardnosti průběhu tohoto obchodu nelze za takové považovat toliko vyžádání evidence pro účely DPH, daňového přiznání výpisu z účtu, že daň byla odvedena.

Skutečnosti, na které v žalobě poukazuje žalobce, a sice že stroj přijal, reálně jej používá pro svoji ekonomickou činnost, jedná se o stroj unikátní, zaplatil za něj cenu, která odpovídá dle znaleckého posudku ceně obvyklé, nejsou skutečnostmi, ze kterých by žalovaný učinil závěr o podvodném jednání. Tyto skutečnosti samy o sobě svědčí pro realizovaný obchod, žalovaný je nijak nerozporoval, naopak byly důvodem, proč nepřijal závěr správce daně o fiktivním plnění. Nepostačují však, s ohledem na další výše uvedená závažná zjištění o nestandardním průběhu obchodu a další nejasnosti, k prokázání dobré víry žalobce.

Žalobce v žalobě dále tvrdil, že subdodavatele, společnosti O. S. a B. S., neznal a nebyl s nimi v žádném kontaktu, není mu tak zřejmé, jak měl zjistit, že plnění u těchto subjektů je zatíženo daňovým podvodem. Takový závěr žalovaný však neučinil. Zjištění ohledně těchto společností uvedl v odstavci 90 pod bodem 10 – 14, tedy jako objektivní skutečnosti dokreslující celou situaci projednávaného případu (viz odst. 102) tedy skutečnosti, na jejichž základě dospěl k závěru o podvodném jednání jako takovém (viz úvod odst. 90). Krajský soud nicméně znovu poukazuje na nepřehlednost a nevhodnou strukturu odůvodnění rozhodnutí žalovaného.

K námitce žalobce, že mu není zřejmé, jakou výhodu mu přinesla účast na podvodném řetězci a že žalovaný tuto skutečnost nevysvětlil, krajský soud poukazuje na výše uvedenou judikaturu uvedenou na str. 6 tohoto rozhodnutí ve druhém odstavci. Pokud je tedy s přihlédnutím k objektivním skutečnostem prokázáno, že dodání je uskutečněno pro osobu povinnou k dani, která věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na dani z přidané hodnoty, je věcí vnitrostátního soudu odmítnout takové osobě povinné k dani přiznat nárok na odpočet. Tuto osobu je třeba považovat za účastníci se podvodu bez ohledu na to, zda má z prodeje zboží prospěch či nikoli. Žalovaný tak nebyl, s ohledem na učiněný závěr o podvodném řetězci, jehož byl žalobce součástí, povinen ve svém rozhodnutí popsat, zda a jakou výhodu žalobce z účasti měl či neměl. Tato skutečnost totiž při výše uvedeném závěru není pro posouzení dobré víry žalobce rozhodná.

K tvrzením žalobce o tom, že dodavatel společnost D., s.r.o. byl vybrán v rámci výběrového řízení, jehož se účastnil zástupce Ministerstva průmyslu a obchodu, a nemohl tak mít žádné indicie o tom, že se jedná o daňový podvod, krajský soud uvádí, že tyto skutečnosti jsou zcela nerozhodné pro posouzení oprávněnosti nadměrného odpočtu DPH, nejedná se o odvod za porušení rozpočtové kázně. Skutečnost, že dodavatel žalobce byl vybrán komisí za účasti zástupce Ministerstva průmyslu a obchodu, nic nemění na tom, že správcem daně byly zjištěny rozpory ve výpovědích a tvrzeních žalobce, jeho dodavatele a zjištěného stavu. Nadto nutno podotknout, že společnost D., s.r.o. byla jediným účastníkem výběrového řízení a jak uvedl i žalobce sám, s touto společností

spolupracuje již dlouhou dobu, čímž opakovaně vysvětloval neformální či nestandardní kroky v jejich spolupráci. Závěr žalobcem citované kontroly se týká posouzení řádnosti postupu při výběru dodavatele, nikoli následného průběhu předmětného plnění.

Na základě výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné. Jelikož soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí ani vady řízení, které jeho vydání předcházelo, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 17. října 2017

Za správnost vyhotovení:
M. Ch.

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu